



ת"פ 17145/08/13 - מדינת ישראל נגד אבו שכדס חג'אזי, אבו חלף חסן - עניינו הסתיים, חושיה יוסף - עניינו הסתיים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17145-08-13 מדינת ישראל נ' חג'אזי(עציר) 06 מאי 2015

ואח'

ת"פ 48426-09-14 מדינת ישראל נ' אבו שכדס

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אבו שכדס חג'אזי (עציר)

2. אבו חלף חסן - עניינו הסתיים

3. חושיה יוסף - עניינו הסתיים

הנאשמים

גזר-דין לעניין נאשם 1

1. ביום 13.5.2014 הורשע הנאשם על-ידי כב' השופטת לארי-בבלי בהתאם להודאתו במסגרת ת"פ 17145-08-13 (להלן: התיק העיקרי), בעבירות של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין; וכן החזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק.

במסגרת התיק העיקרי, הועמד הנאשם לדין ביחד עם שניים נוספים (להלן: הנאשם 2 והנאשם 3). כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי החזיק שני אישומים: בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 3.8.2013 בסמוך לשעה 21:30 ברחוב דרך חברון בירושלים, נהג הנאשם 2 ברכב שנגנב ביום 22.5.2013 ברחוב הצבר בלוד, כאשר הוא מסיע את הנאשם שלפניו במושב האחורי של הרכב, וכן את הנאשם 3 (שהנו תושב שטחים ששהה בישראל שלא כדין) במושב הנוסע הקדמי של הרכב. בחיפוש שנערך ברכב נמצאו מכשירי פריצה (שלושה זוגות כפפות, קובע שחור, שני מברגים, מכשיר פלייר, פנס גדול, מגזרי תייל גדולים ולום). כמו-כן, על מותנו של הנאשם שלפניו נמצאה סכין מתקבעת, כאשר היא מוסלקת בין גופו לתחתונו. בכל אלה הודה הנאשם שלפניו, ובגין כך הורשע בעבירות של החזקת סכין שלא כדין והחזקת מכשירי פריצה.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 20.5.2013 בסמוך לשעה 23:10 בכביש מס' 4313 בצומת באר-יעקב, הנאשם שלפניו נסע ביחד עם נאשמים 2 ו-3 ברכב השייך לנאשם 2, והחזיק עמם מכשירי פריצה (מברג, פלייר, גז לפל, לום ושלושה זוגות כפפות) וכן רכוש החשוד כגנוב (כוס קידוש ותחתית מוכספים, פנס, מברגה, נרתיק קטיפה ובתוכו זוג תפילין, תיבת עץ ובה מטבעות כסף בסך 625 ₪). בכל אלה הודה הנאשם ובגין כך הורשע בעבירה של



החזקת נכס החשוד כגנוב.

2. עקב שינויים ארגוניים בבית-המשפט, עבר התיק לטיפול באוגוסט 2014. בדיון שהתקיים לפניו ביום 24.11.2014, צירף הנאשם את ת"פ 48426-09-14 (להלן: התיק המצורף). יוער כי הנאשם ביצע את העבירות נשוא התיק המצורף בעודו ממתיין לגזירת-דינו בתיק העיקרי, ולאחר שבהסכמת הצדדים בוטלו התנאים המגבילים בהם שהה הנאשם עד אותה עת במסגרת התיק העיקרי. בעקבות צירוף התיק, הרשעתי את הנאשם בהתאם להודאתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב-האישום בתיק המצורף כדלקמן: שתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין; וכן שתי עבירות של גניבה לפי סעיף 384 לחוק.

כתב-האישום בתיק המצורף החזיק אף הוא שני אישומים: בהתאם לעובדות האישום הראשון, ביום 1.9.2014 בין השעות 07:00 ל- 12:45 התפרץ הנאשם לביתה של המתלוננת בירושלים בכוונה לבצע גניבה. הנאשם נכנס לחצר הבית, ניגש לאחד מחלונות הבית, שבר את הסורג של החלון ואת החלון, ונכנס פנימה. הנאשם הסתובב בתוך הבית תוך שהוא משליך חפצים ואת תכולת הארונות לרצפה, וגנב מהבית שתי מצלמות דיגטליות, 6 כרטיסי זיכרון של מצלמות דיגטליות, דיסק חיצוני של מחשב, 2 דיסק און קי, מחשב נייד, כסף מזומן בסך 1,000 ₪, תכשיטים מזהב וכסף הכוללים שרשראות, עגילים וטבעות, מכשיר הקלטה מסוג סוני ותיק גב. בכל אלה הודה הנאשם ובגין כך הורשע בעבירה אחת של התפרצות למקום מגורים ובעבירה אחת של גניבה.

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 12.6.2014 בין השעות 09:40 ל- 11:20 התפרץ הנאשם לביתו של המתלונן בירושלים. באותן נסיבות, הנאשם פתח את דלת הבית באמצעות מפתח של הבית, נכנס לתוך הבית והסתובב בתוכו. הנאשם זרק לרצפה את תכולת הארונות והמגירות, וגנב מתוך הבית 2 דרכונים ישראליים, 2 דרכונים אמריקאיים, כרטיס חיוב, תכשיטים ו-8 פנקסי שיקים. בכל אלה הודה הנאשם ובגין כך הורשע בעבירה נוספת של התפרצות למקום מגורים ובעבירה נוספת של גניבה.

3. כאן המקום לציין כי הסדר הטיעון המקורי בין הצדדים במסגרת התיק העיקרי, כלל הסכמה עונשית לפיה יוטלו על הנאשם שלושה חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה וקנס. עם זאת, לאחר הגשת כתב-האישום הנוסף כנגד הנאשם במסגרת התיק המצורף, ובעקבות צירוף התיק האמור לפניי, הבהיר בא-כוח הנאשם כי הוא מודע לכך שהסדר-הטיעון המקורי בתיק העיקרי לא יכול לעמוד, והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם לעונש. לצד זאת, עקב גילו של הנאשם הוא הופנה להכנת תסקיר בשירות המבחן. מטעם שירות המבחן הוגשו שני תסקירים. התסקיר הראשון התייחס לעבירות נשוא התיק העיקרי בלבד. מאוחר יותר, בעקבות צירוף התיק הנוסף, התבקש שירות המבחן לערוך תסקיר משלים בעניינו של הנאשם.

תסקירי שירות המבחן

4. **התסקיר הראשון** מיום 20.11.2014 התייחס לתיק העיקרי. מהתסקיר הראשון עלה כי הנאשם כבן 20, רווק, נעדר עבר פלילי, מתגורר בבית אמו ובעלה בשכונת עיסוויה בירושלים (בעת הכנת התסקיר הראשון, היה הנאשם מצוי בתנאי מעצר בית מלא מיום 3.9.2013). משפחת מוצאו של הנאשם מונה זוג הורים גרושים ו-9 ילדים. כיום שני



הוריו נשואים בשנית. האב מתגורר בחברון ואינו בקשר עם הנאשם ויתר בני המשפחה. אמו של הנאשם תיארה בפני שירות המבחן כי בעקבות הגירושין חוותה המשפחה חוסר יציבות, האם נאלצה לעבור דירה עם ילדיה פעמים רבות, והייתה תקופה בה בני משפחתו של האב לקחו את הילדים לחזקתם ומנעו ממנה לראותם. כיום, האם נשואה בשנית ולה שני ילדים נוספים מנישואיה אלה. בעלה הנוכחי מרצה עונש מאסר בפועל והיא המפרנסת העיקרית של המשפחה. הנאשם סיים 8 שנות לימוד, אז עזב את לימודיו על-מנת לעבוד ולסייע בפרנסה על רקע המצב הכלכלי הקשה בו הייתה נתונה המשפחה. הנאשם עבד כשש שנים במאפייה ובאולם אירועים. בהמשך, עבד בעבודות מזדמנות שונות עד למעורבותו בעבירות נשוא התיק העיקרי.

אשר לעבירות נשוא התיק העיקרי: בכל הנוגע לאישום הראשון - הנאשם נטל אחריות חלקית לביצוע העבירות. לדבריו, נסע עם הנאשם 2 שאף הוא תושב עיסויה לכיוון ביתו. הוא ציין כי לא ידע שהרכב גנוב, וכי לא ידע שמצויים ברכב כלי פריצה ואף הופתע כשראה אותם. אשר להחזקת הסכין - הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו אלה. לדבריו, נהג להסתובב עם סכין או כלי דומה בשכונת מגוריו, ללא כוונה פלילית. תיאר עצמו כמי שפעל מתוך ילדותיות וצורך להידמות לקבוצת השווים. בכל הנוגע לאישום השני - הנאשם נטל אחריות חלקית למיוחס לו. תיאר כי נסע עם הנאשמים במטרה להגיע לביתו בעיסויה, ומסר כי לא ידע שיש ברכב רכוש החשוד כגנוב וכלי פריצה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה לטשטש את חומרת מעשיו ומתקשה לקחת אחריות מלאה לביצוע העבירות. להערכת שירות המבחן, בעת ביצוע העבירות הנאשם פעל מבלי לשקול את חומרת מעשיו ותוצאותיהם, כאשר ברקע לכך עומדים קווי אישיותו הבלתי בשלה והעדר מסגרת משפחתית תומכת ומכוונת.

שירות המבחן ציין כגורמי סיכון את נשירתו של הנאשם מבית-הספר בגיל צעיר; ההתרשמות מכך שלנאשם קושי בוויסות דחפיו וכי הוא עלול לפעול באימפולסיביות ללא שקילת השלכות מעשיו; העדר תמיכה משפחתית עקב התמודדותה של האם עם קשיי היומיום וסיפוק צרכיהם הפיזיים של בני משפחתה; התחברות הנאשם עם חברה שולית במטרה למצוא קבוצת השתייכות ולהתמודד עם מצוקותיו; וכן הקושי של הנאשם לקחת אחריות מלאה על מעשיו. מנגד, שירות המבחן ציין כגורמי סיכוי לשיקום את היציבות שגילה הנאשם בתעסוקה טרם מעורבותו בפלילים; מחויבותו לתפקידיו המשפחתיים כבן, כאח וכמפרנס; העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי עובר לביצוע העבירות נשוא התיק העיקרי; וכן ההתרשמות כי לא קיימת אצל הנאשם התמכרות לחומרים משני תודעה.

נוכח מכלול הנתונים האמורים, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם מאסר קצר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ומאסר מותנה.

5. **התסקיר השני** מיום 3.2.2015 נערך בעקבות הוספת התיק המצורף. במסגרת התסקיר השני צוין כי הנאשם ממשיך להתגורר בבית אמו ובעלה בשכונת עיסויה, תחת תנאי מעצר בית מלא. עוד ציין הנאשם כי בכוונתו להתארגן בתקופה הקרובה.

אשר לביצוע העבירות בתיק המצורף - הנאשם התקשה בתחילה לקחת אחריות על מעשיו ואף שלל את



ביצועם. בהמשך השיחה, חזר בו ונטל אחריות לביצוע העבירות, תוך שהביע פחד ודאגה מהאפשרות שייגזר עליו עונש מאסר בפועל. אשר לאישום הראשון - הנאשם נטל אחריות מלאה למיוחס לו. אשר לאישום השני - הנאשם נטל אחריות חלקית למיוחס לו, כאשר לדבריו נכנס לבית דרך החלון ולא דרך הדלת באמצעות מפתח. הנאשם מסר כי ביצע את העבירות כיוון שהיה צריך כסף ולא יכול היה לעבוד באופן מסודר עקב היותו נתון בתנאי מעצר בית מלא. לצד זאת, מסר כי בעת ביצוע העבירות לא היה נתון עוד במעצר בית.

שירות המבחן העריך כי ברקע לביצוע העבירות עמד הצורך של הנאשם בכסף קל בר השגה. עוד צוין כי הנאשם פעל מבלי לשקול את השלכות מעשיו, כשברקע לכך קווי אישיותו וכן העדר מסגרת משפחתית תומכת ומכוונת (בדומה לרקע לביצוע העבירות נשוא התיק העיקרי). בנוסף, התרשם שירות המבחן מנטייה של הנאשם לטשטש את חומרת מעשיו.

שירות המבחן חזר על גורמי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית וכן חזר על גורמי הסיכוי לשיקום, ושב והמליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות - הפעם לתקופה ארוכה - וכן מאסר מותנה וקנס כעונש מוחשי נוסף.

טיעוני הצדדים לעונש

6. באת-כוח המאשימה, עו"ד תמר טופז, עמדה בטיעוניה על חומרת המעשים בהם הורשע הנאשם ועל נסיבות ביצועם, תוך שהדגישה כי העבירות נשוא התיק המצורף בוצעו לאחר שבוטלו התנאים המגבילים בהם היה נתון הנאשם במסגרת התיק העיקרי, ובעודו ממתין לגזירת דינו בתיק העיקרי. בשים לב לכך שהצדדים הגיעו להסדר טיעון בנוגע לתיק העיקרי, במסגרתו הוסכם כי יוטלו על הנאשם שלושה חודשי עבודות שירות, ונוכח ביצוע העבירות נשוא התיק המצורף לאחר מכן, עתרה המאשימה להשית על הנאשם בגין התיק העיקרי שלושה חודשי מאסר בפועל ממש. אשר לתיק המצורף - המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם לכל אחד משני האישומים נשוא התיק המצורף נע מ-18 עד 36 חודשי מאסר בפועל. בהמשך לכך, עתרה המאשימה להשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל בגין כל אחד מהאישומים נשוא התיק המצורף, וזאת במצטבר זה לזה ובמצטבר לעונש נשוא התיק העיקרי. סך-הכל, עתרה המאשימה להשית על הנאשם קרוב ל-40 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי ופיצוי משמעותי למתלוננים.

7. מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד הרצל אברהם, טען כי מתחם העונש ההולם בנוגע לכל אחד מן האישומים נשוא התיק המצורף, נע מעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשן, לרבות נסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם, העובדה כי היה עצור מאחורי סורג ובריש במסגרת התיק העיקרי והתיק המצורף (כ-45 ימים בסך-הכל), וכן העובדה שהיה נתון בתנאי מעצר בית מלא במשך חודשים ארוכים בכל אחד מהתיקים. לגישת הסנגור, על העונש נשוא התיק העיקרי להיבלע בכל ענישה שתוטל בגין התיק המצורף. בהתחשב בכל אלה, עתר הסנגור להטיל על הנאשם עונש כולל של עד 16 חודשי מאסר בפועל בגין שני התיקים.

יוער כי באי-כוח שני הצדדים הפנו בטיעוניהם לאסמכתאות מן הפסיקה.



הנאשם בדבריו לפני הביע חרטה על ביצוע העבירות. לדבריו, המצב היה קשה והוא ביצע את העבירות על-מנת לסייע לאמו.

ריבוי עבירות

8. בכל הנוגע לתיק העיקרי - כזכור, הנאשם הורשע בתיק העיקרי בעבירות של החזקת סכין והחזקת מכשירי פריצה במסגרת האישום הראשון; וכן בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב במסגרת האישום השני. בהתחשב בכך, מתעוררת שאלה האם מדובר בשני אירועים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם ענישה הולמת נפרד, או שמא שני האישומים מהווים אירוע כולל אחד לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם (ראו: סעיף 40 לחוק העונשין).

ניתן למצוא פנים לכאן ולכאן בשאלה האמורה: מחד גיסא, העבירות נשוא שני האישומים בוצעו תוך פער זמנים בן כחודשיים ומחצה, באזורים שונים ברחבי הארץ, כך שניתן להפריד בין המעשים נשוא כל אחד מהאישומים הן מבחינה כרונולוגית והן מבחינה מהותית באופן שאינו מלאכותי. לפי גישה זו, יש לקבוע מתחם נפרד לכל אחד משני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן (ראו והשוו: "המבחן הצורני-עוברתי" לפי גישת כב' השופט דנציגר בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), פסקאות 24, 29 עד 31; וכן גישתו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (27.8.2014)).

מאידך גיסא, שני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן בתיק העיקרי, קשורים בזיקה מהותית אחד לשני. שני האישומים מתייחסים לעבירות רכוש (אף כי באישום הראשון מיוחסת לנאשם גם עבירה של החזקת סכין). המעשים בוצעו בצוותא חדא עם נאשמים 2 ו-3, כאשר נסיבות ביצוע העבירות דומות. לפיכך, ניתן לטעון כי העבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת שני האישומים, מהוות אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת (ראו והשוו: "מבחן הקשר ההדוק" בע"פ 4913/10 ג'אבר הנ"ל - גישתם של כב' השופטת ברק-ארז בפסקה 5 ואילך לפסק-דינה, וכב' השופט פוגלמן בפסקה 2 לפסק-דינו).

9. בכל הנוגע לתיק המצורף - הנאשם הורשע במסגרתו בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים וכן בשתי עבירות גניבה, אשר יוחסו לו בשני אישומים נפרדים. לפיכך, אף בנוגע לתיק זה מתעוררת השאלה האם שני האישומים מהווים אירוע כולל אחד לצורך קביעת מתחם ענישה הולמת, או שמא מדובר בשני אירועים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם נפרד.

גם בהקשר זה ניתן למצוא שני פנים בשאלה האמורה: מחד גיסא, העבירות נשוא שני האישומים זהות, נסיבות ביצוע דומות והן נועדו להגשמת אותה תכנית עבריינית. לפיכך, ניתן לטעון כי עבירות הרכוש נשוא שני האישומים, מהוות אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת. מאידך גיסא, העבירות בוצעו תוך פער זמנים ניכר אלה מאלה (כחודשיים ומחצה), במקומות שונים ותוך פגיעה במתלוננים שונים, כך שניתן להפריד בין המעשים. לפיכך, ניתן לטעון כי מוצדק לקבוע מתחם נפרד לכל אחד משני האישומים (תימוכין לגישה האחרונה ניתן למצוא בפסיקתו של בית-המשפט המחוזי בירושלים, שאישר קביעתם של מתחמים נפרדים בגין עבירות של כניסה והתפרצות למספר דירות מגורים, וזאת אף כאשר העבירות האמורות בוצעו ברצף זמנים. ראו: עפ"ג (י-ם) 21338-11-13 גנימאת נ' מדינת



ישראל, סוף פסקה 2 (6.1.2014); עפ"ג (י-ם) 38716-02-14 אבו זאיידה נ' מדינת ישראל (25.6.2014)).

10. בנסיבות העניין, לא ראיתי להכריע בין שתי הגישות האמורות לפרשנות המונח "אירוע" בסעיף 40 לחוק העונשין. תחת זאת, אקבע מתחמים נפרדים לכל אחד מהאישומים נשוא התיק העיקרי ונשוא התיק המצורף (זאת, בהתאם למבחן "הצורני-עובדתי"). בנוסף, אקבע מתחם כולל המתייחס לכלל העבירות בגין הורשע הנאשם בכל אחד מן התיקים (זאת, בהתאם למבחן "הזיקה ההדוקה"). לאחר מכן, אגזור את העונש המתאים בגדרי המתחמים שייקבעו.

מתחמי העונש ההולם

11. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחמי הענישה ההולמת את מעשי העבירות בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

(א) התיק העיקרי

12. **הערכים החברתיים** המונחים בבסיס עבירות הרכוש בהן הורשע הנאשם בתיק העיקרי (החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס החשוד כגנוב) עניינם שמירה על קניינו ורכושו של הפרט, וכן הגנה על הפרטיות ועל תחושת הביטחון האישי. בכל הנוגע לעבירה של החזקת סכין שלא כדין - מדובר בעבירה העלולה להוביל לפגיעה בשלמות הגוף, בביטחון האישי ובשלמות הנפש של היחידים בחברה, נוכח פוטנציאל הסיכון להתפתחות אלימה. כידוע, תוצאותיו של אירוע בו נעשה שימוש בסכין עלולות להיות חמורות. מסיבה זו בתי-משפט עמדו לא אחת על הצורך לעקור מן השורש את תופעת הסכינאות, ולהרתיע את היחיד והרבים מפני החזקת סכין שלא כדין.

13. **אשר לנסיבות ביצוע העבירות** בתיק העיקרי - הנאשם נתפס בשתי הזדמנויות שונות ביחד עם הנאשמים 2 ו-3: בפעם הראשונה בציר הזמן (המקרה נשוא האישום השני) החזיקו הנאשמים רכוש החשוד כגנוב ברכב השייך לנאשם 2 (יוער כי באותו רכב הוחזקו גם מכשירי פריצה, אולם הדבר לא מיוחס לנאשם במסגרת האישום השני). כחודשיים ומחצה לאחר מכן, החזיקו הנאשמים בתוך רכב גנוב מכשירי פריצה ובהם שלושה זוגות כפפות, כובע שחור, שני מברגים, פלייר, פנס, מגזרי תיל גדולים ולום. אותה עת, החזיק הנאשם סכין מתקבעת, כאשר היא מוסלקת בין גופו לתחתוניו (המקרה נשוא האישום הראשון). לצד זאת, יש לציין כי לא נטען שהנאשם עשה שימוש כלשהו בסכין. לשון אחר; למרבה המזל, הסיכונים הפוטנציאליים הכרוכים בעבירה של החזקת סכין שלא כדין, לא התממשו בפועל.

14. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת** - הן העבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב והן העבירה של החזקת מכשירי פריצה הן עבירות רכוש מסוג עוון (העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב הנו 6 חודשי מאסר, ואילו העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של החזקת מכשירי פריצה הנו 3 שנות מאסר). אשר לעבירה של החזקת סכין שלא כדין - מדובר בעבירת פשע שהעונש המרבי הקבוע בגינה בחוק הוא חמש שנים. בגין עבירה זו נוהגים בתי-המשפט להטיל מגוון רחב של עונשים הנעים מהטלת עונש מוחשי משמעותי שאינו כולל רכיב של מאסר בפועל, ועד הטלת עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח - הכל בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה



ולנסיבותיו של העושה (רע"פ 2968/12 אלזיד נ' מדינת ישראל (6.5.2012); רע"פ 9400/08 מועתז נ' מדינת ישראל (20.11.2008); רע"פ 242/07 אולימבוב נ' מדינת ישראל (11.1.2007); עוד ראו: ע"פ (מחוזי חי') 31988-06-10 גטהון נ' מדינת ישראל (28.10.2010); כן ראו: ת"פ (שלום י-ם) 2634-01-13 מדינת ישראל נ' טסטא (31.12.2013), פסקה 5 והאסמכתאות המוזכרות שם).

15. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; ובשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; אני סבורה כדלקמן:

בכל הנוגע לעבירות נשוא האישום הראשון לכתב-האישום המתוקן בתיק העיקרי (החזקת מכשירי פריצה והחזקת סכין שלא כדין בתוך רכב גנוב) - מתחם העונש ההולם נע ממאסר קצר בפועל עד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל.

בכל הנוגע לעבירה נשוא האישום השני לכתב-האישום המתוקן בתיק העיקרי (החזקת נכס החשוד כגנוב) - מתחם העונש ההולם נע מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד מאסר קצר בפועל.

בהתאם לגישה הפרשנית המשקיפה על מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם בשני האישומים נשוא התיק העיקרי כאירוע אחד **(החזקת מכשירי פריצה, החזקת סכין שלא כדין והחזקת נכס החשוד כגנוב) - מתחם העונש ההולם נע ממאסר בפועל לתקופה קצרה ועד מספר חד-ספרתי של חודשי מאסר בפועל.**

(ב) התיק המצורף

16. התפרצות לבית מגורים וגניבה ממנו מובילים לפגיעה משמעותית **בערכים החברתיים** של הגנה על הקניין, על תחושת הביטחון האישי ועל הפרטיות, בשים לב לכך שביתו של אדם אמור להיות מבצרו. אוסיף כי התפרצות לביתו של אדם במטרה לגנוב את רכשו, טומנת בחובה גם פוטנציאל להתפתחות אלימה העלולה להוביל לפגיעות בגוף וחלילה - גם בנפש.

17. בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** בתיק המצורף מעלה כי בשני מקרים שונים התפרץ הנאשם לדירות מגורים בעיר ירושלים וגנב מהן רכוש. במקרה המוקדם בציר הזמן (המקרה נשוא האישום השני), נכנס הנאשם לבית באמצעות מפתח. כחודשיים וחצי לאחר מכן, שבר הנאשם סורג של חלון בית וכן את החלון עצמו, ונכנס לתוך הבית (המקרה נשוא האישום הראשון). בשני המקרים הנאשם הסתובב בבית, השליך לרצפה חפצים וכן השליך את תכולת הארונות והמגירות. בשני המקרים גנב הנאשם מהבתים רכוש בעל ערך כספי בלתי זניח וכן רכוש בעל ערך אישי (תכשיטים). באחד המקרים, הנאשם אף גנב דרכונים, כרטיס חיוב ופנקסי שיקים, דבר המהווה נסיבה לחומרה. נקל לשער את הבהלה, את תחושת הפגיעה בביטחון האישי ובפרטיות, כמו גם את עוגמת הנפש הרבה, שנגרמו למתלוננים שעה שגילו שביתם נפרץ ורכושם הפרטי נגנב. לצד זאת, יש לציין כי הנאשם ביצע את עבירות ההתפרצות למקום מגורים והגניבה



לבדו, ולא נילוה לביצוע המעשים תחכום מיוחד. **הסיבה** לביצוע המעשים נעוצה במצוקה הכלכלית אליה נקלע הנאשם.

18. העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה בודדת של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה, הוא שבע שנות מאסר (סעיף 406(ב) לחוק העונשין). **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי בגין עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשיים מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה, קבע כב' השופט שהם כי:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים".
(רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014)).

באופן כללי, ניתן לומר כי כאשר מדובר במקרה בודד של התפרצות לבית מגורים ללא ביצוע בצוותא וללא תחכום משמעותי, אך תוך גניבת רכוש משמעותי (מכשירי חשמל, כסף, תכשיטים וכן מסמכי זיהוי ואמצעי תשלום), והכל תוך זריעת כאוס ואי-סדר בבית - אושרו לא פעם מתחמי ענישה הולמת שהושתתו על עונשי מאסר בפועל ממשיים לריצוי מאחורי סורג ובריח (ראו והשוו למשל: ת"פ (שלום י-ם) 5032-04-13 מדינת ישראל נ' אבו זאיידה (5.1.2014) וכן עפ"ג (מחוזי י-ם) 38716-02-14 אבו זאיידה נ' מדינת ישראל (25.6.2014)).

למען שלמות התמונה, אעיר כי לא נעלם מעיניי שבע"פ 370/14 סלפית נ' מדינת ישראל (25.8.14) אושר מתחם ענישה הולמת נמוך יותר בגין עבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה וקשירת קשר לפשע. עם זאת, בפסקה 9 לפסק-הדין הנ"ל הובהר כי הדבר נובע מנסיבות ביצוע העבירות באותו עניין, תוך שבית-המשפט העליון איבחן את אותו מקרה מנסיבות פרשה אחרת בה אושר מתחם ענישה הולמת שני מ-12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל (רע"פ 7683/13 פרלמן הנ"ל). אוסיף כי בע"פ 370/14 סלפית הנ"ל, הקל בית-המשפט העליון בעונשו של המערער עקב עקרון האחידות בענישה ביחס לשותפים אחרים. שיקול זה אינו רלוונטי בכל הנוגע לתיק המצורף (שכן במסגרתו פעל הנאשם לבדו).

19. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; ובשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; אני סבורה כדלקמן:

בגין כל אחד מן האישומים נשוא התיק המצורף (עבירה אחת של התפרצות לבית מגורים ועבירה אחת של גניבה, בנסיבות בהן נגנב רכוש משמעותי ונותר כאוס ואי סדר בבית) - מתחם העונש ההולם נע מ-10 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

בהתאם לגישה הפרשנית המשקיפה כאירוע אחד על מכלול העבירות בהן הורשע הנאשם בשני האישומים נשוא



התיק המצורף - מתחם העונש ההולם נע מ- 16 עד 40 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

20. לצורך גזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחמים שנקבעו, יש לשקול נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין:

לקולא, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן בתיק העיקרי וכן את הודאתו בעובדות כתב-האישום בתיק המצורף כפי שהוא. עוד ניתן משקל לחרטה שהביע הנאשם בדבריו לפניי על ביצוע המעשים, וכן לכך שלמעט העבירות בהן הורשע הנאשם בשני התיקים הנדונים, הוא נעדר עבר פלילי. כמו-כן, שקלתי את גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות נשוא שני התיקים, ואת השתייכותו לקבוצת "הבגירים-הצעירים" (למונח "בגירים-צעירים" ולהשפעתו על מלאכת גזירת הדין, ראו: ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (25.6.2013)). בנוסף, נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות המורכבות של הנאשם כמפורט בתסקירי שירות המבחן וכפי שעלה מטיעוני הסנגור לפניי. לבסוף, ניתן משקל לכך שהנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריה במסגרת התיק העיקרי והתיק המצורף כ- 45 ימים וכן שהה בתנאי מעצר בית מלא במשך חודשים ארוכים.

לחובת הנאשם, שקלתי את העובדה כי ביצע את המעשים נשוא התיק המצורף שעה שהמתין לגזירת-דין בתיק העיקרי, תוך ניצול לרעה של ביטול תנאי השחרור המגבילים ותוך הפרת האמון שניתן בו. כמו-כן, עומדים לחובת הנאשם מכלול גורמי הסיכון עליהם עמד שירות המבחן בתסקיריו. בנוסף, ניתן משקל לחומרת המעשים ולצורך להעביר מסר עונשי ברור, שירתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותם.

21. למען שלמות התמונה, אני רואה לציין כי הנאשמים 2 ו- 3 היו שותפיו של הנאשם לביצוע העבירות נשוא התיק העיקרי (להבדיל מהתיק המצורף שם פעל הנאשם לבדו). על נאשם 2 נגזרו ארבעה חודשי מאסר בפועל לריצוי ממש, מאסר מותנה ופסילה מותנית. על הנאשם 3 נגזרו 60 ימי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בסך 500₪. עם זאת, ראוי להעיר כי אין זהות בעבירות בהן הורשע כל אחד מהנאשמים בתיק העיקרי, ולכן קשה להסיק מעניינו של נאשם אחד לעניינו של נאשם אחר (מלבד העובדה שעל שני השותפים האחרים נגזרו עונשי מאסר בפועל לריצוי ממש). זאת ועוד; בעניינו של הנאשם שלפניי קיים התיק המצורף שעבירות הרכוש שבוצעו במסגרתו, נושאות חומרה משמעותית. לפיכך, ראוי שעונשו של הנאשם יהיה חמור משל שותפיו בתיק העיקרי.

22. באיזון בין מכלול השיקולים האמורים, אני סבורה כי יש להעמיד את עונשו של הנאשם בטווח הרבע התחתון של מתחמי הענישה שנקבעו. מאחר שמרבית העבירות בשני התיקים הן עבירות רכוש, ומאחר שהעבירות נשוא התיק המצורף בוצעו בעוד הנאשם ממתין לגזירת דינו בתיק העיקרי- אני רואה לגזור עונש כולל בגין שני התיקים (ראו: סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין). בנוסף, אני רואה להטיל על הנאשם מאסרים מותנים צופים פני-עתיד וכן רכיב של פיצוי למתלוננים בתיק המצורף שבתיים נפרצו.



ודוק, לא נעלמה מעיני המלצת שירות המבחן להסתפק במקרה הנדון בעונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. המלצה זו משמעותה, למעשה, סטייה מהותית לקולא ממתחמי הענישה ההולמת. דא עקא, לא שוכנעתי כי מתקיימות בנאשם אמות-המידה הקבועות בסעיף 40ד לחוק העונשין. אף שבית-המשפט מייחס משקל מהותי לעמדת שירות המבחן, המדובר בהמלצה בלבד. בעוד ששירות המבחן שם לנגד עיניו באופן מרכזי את שיקוליו האינדיבידואליים של הנאשם שלפניו, הרי מתפקידו של בית-המשפט לבחון את התמונה הכוללת ולייחס משקל מתאים למכלול שיקולי הענישה בנסיבות העניין. במקרה דנן, שיקולי הענישה שעניינם הלימה, גמול והרתעה, אינם מאפשרים להסתפק בעבודות שירות.

סוף דבר

23. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 21 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בתיק העיקרי ובתיק המצורף. הנאשם יתייצב לריצוי עונשו לאחר חג הרמדאן ביום 22.7.2015 עד השעה 10:00 במגרש הרוסים בירושלים.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג עוון.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של חודשיים (2 חודשים) למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה של החזקת סכין או אגרופן שלא כדין.

ה. הנאשם ישלם פיצוי בסך 2,000 ₪ לכל אחד משני המתלוננים נשוא התיק המצורף (ת"פ 48426-09-14). הפיצוי ישולם עד יום 1.9.2015. ככל שיש הפקדה בתיק המצורף ואין מניעה שבדין לשחרור הכספים, מלוא הפיצוי ישולם מתוכה והיתרה תוחזר לנאשם.

המאשימה תמסור למזכירות במייד את פרטי המתלוננים על-מנת שכספי הפיצוי יוכלו לעבור לידיהם.

ו. בהסכמת הצדדים, כלי הפריצה יחולטו. מוצגים אחרים יוחזרו לבעליהם, וככל שלא יימצאו - יחולטו או יושמדו לפי העניין.

ז. המאשימה תבדוק האם והיכן מצוי טלפון נייד שלטענת הנאשם נתפס ברשותו בעת המעצר ותחזירו לנאשם.

המזכירות תשלח העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ז אייר תשע"ה, 06 מאי 2015, במעמד הצדדים.